Ч. 247. Четвер 12 падолиста (30 жовтня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Реконструкция кабінету. — Проект реформи виборчої на Угорщинї. — Події на Балканї. — Німеччина а Франция.

Справа утвореня переміни дотеперішного чи утвореня зовсім нового кабінету, о скілько можна вносити з наспівших доси вістий з Відня, представляє ся дуже трудною а то головно з двох взглядів: раз длятого, що приходить ся незвичайно трудно погодити поодинокі партиї, головно Німців з Чехами і вдоволити їх жаданям а відтак і длятого, що єсть за богато кандидатів до тек мінїстерских. Заносить ся майже на то, що бар. Бінертови не прийде ся нїчого иншого зробити як лиш утворити хиба урядничий кабінет. В сім случаю, кажуть, бар. Бінерт зажадав би від парляменту залагодженя провізорії буджетової, закона о обезпеченю на старість та угод торговельних. Кабінет урядничий урядував би аж до 2 грудня, дня цїсарского ювилею а відтак зробив би місце парляментарному кабінетови.

Здає ся однак, що й утворене урядничого кабінету стрічає не малі трудности. Длятого орган мін. Прашка „Venkov“ доказує, що бар. Бінерт предложить цїсареви іменоване лиш „управителів“ поодиноких мінїстерств а в часї їх урядованя буде старати ся позискати партиї для коаліциї. Для бар. Бінерта вийде з того така користь, що замість трох днів буде мати три недїлї часу до утвореня нового кабінету.

В виду того, що такому кабінетови теперішний парлямент не ухвалив би нїяких законів, бар. Бінерт відрочить парлямент а „управителї“ станутъ дійстними урядниками і §. 14 буде знов в роботї. Тимчасом бар. Бінерт старав би ся зложити парляментарний кабінет а коли би то єму до сїчня а найдальше до лютого не удало ся, то наступило би розвязане парляменту. — Дійстно сумний гороскоп представляють з ческої сторони! Але пождїм, що нинїшний день принесе, бо нинї рішить ся передовсїм, чи можна сподївати ся кабінету парляментарного або т. зв. коаліцийного, чи урядничого.

Ґр. Андраші предложив на нинїшнім засїданю угорскої палати послів проект реформи виборчої, признаючий право голосованя кождому угорскому горожанинови, котрий скінчив 24 рік житя і не єсть з нїяких специяльних причин виключений з права голосованя. Закон вимагає бодай однорічного замешканя в однїй і тій самій громадї. Кождий виборець мусить уміти читати і писати.

Кождий, хто скінчив 24 рік житя і уміє читати і писати, має один голос; ті, що скінчили бодай четверту клясу шкіл середних, школу видїлову або відповідні школи рільничі, гірничі або промислові, або знаходять ся на становищах, до котрих єсть потрібне таке образоване; дальше ті, що скінчили 32 р. житя і відбули службу войскову або суть батьками родин і мають бодай троє дїтий законних або леґітимованих, або також занятї суть бодай 5 лїт у одного і того самого службодавця, в торговли, рільництві або промислї — мають д р у г и й г о л о с.

Т р и г о л о с и мають ті виборцї, котрі скінчили бодай цїлу середну школу або иншу рівнорядну, котрі займають становища, до котрих потрібне єсть таке саме образоване шкільне, або ті, що платять річно — бодай 100 кор. безпосередних податків. — Голосоване єсть всюди явне.

Після дотеперішної статистики число виборців з трома голосами виносить 218.000, з двома 896.000 в тім 294.000 робітників; з одним голосом 1,404.000, в тім 736.000 робітників. Неграмотні будуть вибирати 127.000 ви-

6)

ДЕТЕКТИВКА.

Повість з житя Американки.

(З нїмецкого — Г. Райнгардта).

(Дальше).

Джесї тїшила ся дуже тим успіхом. Але она старала ся о дальші ще більші.

Так придумала она особливий підступ і приготовила его старанно. При его помочи доконала она в кілька днів опісля дїла, котре стало загально звістне, а котре длятого, що виглядало трохи гумористично, викликало було сердечний сьміх.

Перебрана знов за продайницю сїрничків, вишукала она в якійсь муриньскій норі трох чорних хлопців, котрі лише що два днї тому назад взяли були задаток, а вже першого вечера із стоячої в пристани канонїрки, на котрій їх примiщено, поскакали у воду і поплили до берега в тім намірі, щоби вже більше не вернути.

Джесї постановила половити всїх трох за помочию підступу, який приготовила. Єї кортїло дуже ужити тут зараз того способу, коли лучала ся нагода до того.

Отже дала ся намовити сїсти собі коло стола, при котрім сидїли всї три чорні і купала дрібочку напитків, якими єї гощено. Чорна трійка була вельми урадувана такою приклонностию красної білої міс (панни). Кождий з них купив від неї по кілька коробок сїрничків, бо прецї мали ще спору часть одержаного задатку в кишени.

Зовсїм мов би случайно виймила она відтак із свого кошичка якийсь тоненький невинно виглядаючий ланцушок, котрого тоненькі звена були попереплїтані ріжнобарвними нитками, а котрий при обох кінцях і на середині був украшений шовковими кокардками.

— А то що? — спитав один з муринів.

— То новина, котру я також ношу на продаж — сказала она — то мязопроби.

— Мязопроби? Направду! Ану, міссус (пани), дайте їх сюди.

Она нїби то не хотїла. — То не для тебе, мій друже. Я на тім вже трохи розумію ся. Твої мязи за слабі до того.

Мурин схопив ся як скажений і заверта ючи очима закотив рукави від сорочки і зачав показувати, які у него знамениті мязи.

— Джонатанові мязи за слабі? Ні, направду, що ні! Дай міссус, дай міссус! Джонатан розірве то дранте як нитку!

Оба другі мурини встали також і кождий з них зажадав для себе мязопробів.

— Але чи й заплатите, коли тоті ланцушки порозриваєте? То штука по долярі.

Джонатан таки зараз кинув гроші на стіл. — Ось вам, але коли Джонатан розірве, то міссус дасть єму одного поцїлуя!

— А як Зах розірве, то міссус і єму дасть поцїлуя! — відозвав ся другий мурин.

— Та й Тім хоче також! — крикнув третий і собі.

— Добре — сказала Джесї сьміючись. — Згода. Хто перший розірве свій ланцушок, дістане навіть два поцїлуї. Але я ставлю також условє, що кождий, котрий би не міг розірвати свого ланцушка, мусить без опору сповнити моє жадане.

Добре! — крикнула чорна трійка в один голос.

Прочі гостї тої нори вже давно були зацїкавили ся, обступили їх та дивили ся зі щораз більшим зацїкавленем, що то з того буде. Декотрі навіть усьміхали ся глумливо, коли побачили ті ланцушки, але мовчали, щоби не попсувати собі кінця жарту.

Джесї кивненем руки звернула ся до стоячих довкола. — Джентельмени суть сьвідками! — відозвала ся она.

Відтак заложила зручно один з тих тоненьких, попереплїтаних ріжнобарвними шовковими нитками ланцушків Джонатанови з одної руки на другу а відтак обслужила борзенько в той сам спосіб і Заха та й Тіма.

Всї три чорні хлописка зачали тепер напружати свої сили, щоби наложені їм кайданки розірвати. Очи зачали їм на верх вилазити, що аж білок їх сьвітив ся, скреготали зубами, аж присїдали, то знов схоплювали ся, вили ся і крутили ся, нїздря їм надували ся, очи їм щораз більше на верх вилазили, зачали стогнати і йойкати, перестали на хвильку напружати свої сили, щоби відтак ще з більшою лютостию знов пробовати розірвати. Але все надармо. Ланцушки не дали розірвати ся.

Всї присутні аж заходили ся від сьміху.

борців, в тім 68.000 робітників. Загальне число виборців виносить 2,645.000 а будуть репрезентувати 3,976.000 голосів. Число виборців після дотеперішних норм виносило в 1908 р. 1,116.000. — В мотивах до проекту сказано між иншим, що було би невідповідним для відносин, які суть на Угорщині, заводити загальне і необмежене право голосованя.

З Парижа доносять: Щоби недопустити до грізного вибуху з причини, що Сербія зброїть ся, Австро-Угорщина просила Францию, Анґлію і Росию о інтервенцию в Білграді в цїли зменшеня контингенту войска. Інтервенция наступить також зі сторони тих трох держав. — З Льондону же доносять, що Росия змінила свої погляди і наміряє признати анексию Босни і Герцеґовини під услівєм, що Австрия полишить Сербії і Чорногорі малий кусень в цїли побудованя малого сполученя зелїзничого.

Про вибори до турецкого парляменту доносять із Солуня, що там вибрано двох магометан, двох Греків, одного Болгарина і одного Жида. В санджаку вибрано двох магометан. Сандаьского не вибрано. В 31 санджаках вибрано доси 79 послів, а між тими 40 молодотурків і 15 лїберальних християн.

В справі німецко-француского конфлїкту доносять з Берлина: Заступник секретаря державного Кіндерлен і француский амбасадор Камбон підписали вчера в уряді справ заграничних слїдуючу угоду: Правительства Німеччини і Франциї сожалїють з причини події, яка стала ся дня 25 вересня с. р. в Казабланцї і з причини, що підрядні орґани допустили ся насильства. Правительства постановляють представити цїлу справу военному судови. По спільнім порозуміню обовязують ся оба правительства висказати жаль з причини поступованя своїх орґанів згідно з вироком, який видасть военний суд о фактичнім станї і о правній квестиї.

Новинки.

Львів, дня 11-го падолиста 1908

— **Справи особисті.** Є. Е. п. Намістник др. М. Бобржиньский приїхав до Відня. — Є. Е п. Маршалок ґр. Стан. Баденї виїхав з Відня до Риму, де нинї відбуде ся ювилейна авдиенция у Є. Сьв. Папи Пія Х.

— **Осторога для еміґрантів!** Бразилїйска Парана находить ся тепер під взглядом економічним в лихих відносинах і для еміґрантів до Парани нема добрих виглядів. Мимо того приїздить там доволї Европейців, які не знають тамошних відносин. В першім півроцї с. р. прибуло загалом до Бразилії 40.791 осіб. Немало було там і наших Русинів, між якими еміґрацийні наганячі все находять пригідну почву, а для себе добрий зиск. Остерігаємо проте перед виїздом до Парани, а при сїй нагоді зазначуємо, що если вже хто не може завернути ся від виїзду, то виїзджаючи, най міняє тут гроші (корони) на німецкі марки або на анґлїйскі фунти штерлїнґів. В Бразилії курс наших корон так упав, що за 20 К платять 12 мільрейсів, хоч давнїйше давали около 20 мільрейсів, а властиво не хотять там наших корон приймати. За те курс марок і штерлїнґів є в Паранї високий і всюда можна їх вимівяти.

— **Філїя „Просьвіти“** у Львові уряджує 8 грудня з нагоди 40-лїтного ювилею Тов а „Просьвіта“ просьвітно-економічне віче і популярний концерт для селян.

— **Дрібні вісти.** В Зборові відбуде ся в місцевій читальни дня 19 с. м. віче дяків. Початок о 9 год. рано. — Львівска полїция арештувала оногди 15 волоцюгів, зробивши облаву в надії, що може зловить виновника убийства в Драґанівцї. — Полїция в Земуни (Семлинї) зажадала виданя арештованого у Львові Дрекслера-Ціхалевского, бо суть познаки, що то він брав участь в обкражи тамошного купця Вайса, котрому забрано 15.000 К. — З Росиї доносять о сильних морозах. Волга замерзла. На Днїпрі, як доносять з Киева, застановлено також плавбу з причини морозів, а кораблї стоять в зимовій пристанї. — Приятелї Цеппелїна хотять вибрати ся его бальоном до північного бігуна. Кошти виправи мають бути покриті з народного дарунку, жертвуваного Цеппелїнови. — Станиславівский суд засудив якогось Гафтера на 5 днів арешту і 50 К грошевої кари за то, що хотів підкупити учителя польскої гімназиї Германа втискаючи ему 50 К в руку, щоби дав синови добру клясу. — Йосиф Скабрило, машиніст в Бориславі, дав знати до тутешної полїциї, що ему втекла его жінка з ряду Вайдзіньска забравши 245 К і полишивши дрібні дїти.

— **Репертуар львівского руского народного театру в Стрию.**

В Четвер, дня 12 с. м. „Чумаки“, комедия в 4 діях Карпенка-Карого.

В Пятницю, 13 с. м. „Жидівка“, опера в 5 діях Галеві'го. Гостинний виступ Шляфенберга.

— **Загадочна пригода.** З Ярослава доносять: Вчера около півночи приїхав на машинї на тутешну стацию зелїзничу машиніст Камимир Райтер, стационований у Львові, злїз з машини а за хвильку впав неживий на землю коло огрівальнї зелїзничої. Що стало ся, поки що не знати. На тїлї Райтера знайдено сьвіжі покалїченя на обох руках і на лици. Райтер мав 41 лїт і полишив жінку і трое сиріток.

Всячина
для науки і забави.

— **Звідки пішли назви всїляких гроший.** Насамперед наше слово „гроші“ то по правді не наше а латиньске, котре від Німців через Польщу перейшло і до нас. В Німеччинї около 1.300 р. вибивано грубі мідяні монети, котрі длятого, що були грубі, названо після тодїшного звичаю по латинї grossus (= грубий). Німцї зробили з того назву „ґрошен“, Поляки — „ґрош“, а ми — „гроші“ і се слово задержало ся у нас і до нинї. У нас в Галичинї, іменно на Покутю, на Буковинї, в Румунії і Болгариї називають більші монети „левами“ і се, здає ся, есть перзістна руска назва гроший ще з князївскої доби, котра пішла мабуть з того, що на монетах вибивано княжий герб — льва, отже з того пішли назви „лев“ і „леви“. А що в тих часах рускі оселї сягали аж по Дунай (теперішне румуньске місто Ґалац то було колись руске — новий Галич) а рускі купцї їздили далеко поза Дунай в теперішну Болгарию і дальше, то ся первістно руска назва гроший осталась і до нинї ще в Румунї та Болгариї.

Росийска назва на гроші — „денґі“ (денушка, денэшка) есть татарского походженя. По татарски означало слово „тенґа“ срібну монету а від того пішло й слово „денґі“. Росийска назва „копійка“ на дрібну мідяну монету пішла від гроший вибиваних в Росиї около 1538 р., на котрих був з'ображений борець з „копєм“ (списою) а назва на срібні монети „рубль“ пішла від слова „рубати“ длятого, що в давних часах не вибивано ще в Росиї срібних монет, лиш відрубувано кусники із срібної грудки або штабки. Коли опісля на заграничних грошах вибивано росийский герб і остаточно таки й в Росиї чеканено срібні монети, назва „рубль“ остала ся й до нинї. На Українї, ба й у нас деколи, називають срібні рублї або давні таляри „карбованцями“ від того, що їх береги були карбовані подібно як теперішні наші ніклеві гроші.

Назви як крейцар, феник, шелюг, гелер — то всї німецкого, взглядно ґерманьского походженя. Німецка назва на давні мідяні гроші „крайцер“ пішла від того, що Німцї научили ся вибивати мідяні гроші від місіонарів з ві-

Наконець Зах утомлений сїв собі назад на свое місце. Регіт став ще голоснїйший. Небавком і Тім так зробив а наконець і сильному Джонатанови вже сил не стало.

Тоті невинні мязопроби були, бачите, знаменито роблені, сталеві ланцушки, яких від недавна зачала була уживати ню-йоркска полїция замість дотеперішних тяжких і впадаючих в очи до скованя навіть найнебезпечнїйших злочинців а яких ще й до нинї уживає. Тоті тоненькі ланцушки здають ся бути до нічого, але нїхто в сьвітї не годен їх власною силою розірвати. Джесі ще значно прибільшила їх невинний вигляд тим, що поперeплітала їх тоненькі звена ріжнобарвними нитками та що понавязувала на них шовкові кокардки.

Отже видите — відозвала ся она — я виграла і можу длятого висказати мое жаданє, котре мусите менї тепер без опору сповнити. — Може не правда, джентльмени?

— А вжеж що правда! — відповіли всї сьміючись.

— Аби же сте не поперепуджували ся, мої приятелї, вставайте і ходїть зі мною!

— Кудиж хочете, міссус, вести бідних чорних? — відозвав ся один з муринів, котрі тепер дуже були посоловіли.

— На площу Батерийну, мої приятелї. — Гайда! — в дорогу!

Відважно потягнула Джесі насамперед Заха з місця. Гостї, котрим такий жарт аж голови позавертав, виштуркали безоборонних наперед, при чім особливо ті визначали ся, котрі перед тим на вид ланцушків глумливо усьміхали ся. Не менше сьміло вхопила она тепер і Джонатана та Тіма за руки та потягнула їх за собою. Гостї зачали тих обох ще більше виштуркувати з шинку на двір а один старав ся лїпше штуркати як другий.

Заголюкана і застрашена вилетїла чорна трійка із шинку. Тут на дворі, на улици повязала ще Джесі незвичайно скоро всїх трох муринів другими ланцушками одного з другим, закликала якогось полїцая, котрий якраз надійшов і казала ему помочи собі відставити арештованих на площу Батерийну.

Се дїло Джесі стало загально звістне. Репортери ґазетні почали навідувати ся до неї на розмову а другі напосїли ся були, щоби еї конче відфотоґрафувати.

Але Джесі уміла викрутити ся і від найвлїзливійшого репортера та й найхитрійшому фотоґрафови не удало ся зробити з неї знимки. Се послїдне було би навіть могло дуже пошкодити їй в дальшім виконуваню еї званя. Її мусїло дуже залежати на тім, щоби еї нїхто не знав. Щоби же в сїм напрямі забезпечити ся на всякий случай, попросила она пана Ганкока, щоби їй вільно було поїхати до Бостону, куди поправдї Вотлї мав поїхати.

Ганкок охотно на то згодив ся. У виконаню порученої їй справи показало ся потрібним, щоби она з Бостону поїхала до Порсмеє а остаточно до Конкорд. Аж по трох недїлях вернула она знов до Ню Йорку, але й мусїла зараз їхати до Філядельфії.

Але арештованя, які она виконала в згаданих містах, не пішли так гладко як в Ню-Йорку. В Порсмеєї прискочив до неї здезертированний піхотинець від маринарки, котрого довіре она уміла позискати, в тій хвили, коли она ему признала ся, хто она, і зловив еї за горло та був би еї таки задушив, як би чужі люди не були їй прийшли на поміч а у Філядельфії здезертированний топчак так еї кулаком врізав межи очи, що їй аж сьвічки станули в очах і она мало що не перевернула ся. До того він ще й втік.

Тими першими неудачами она дуже зажурила ся. До того ще від того удару дістала такого ломаня голови, що вже гадала, що нїколи его не позбуде ся. Мала надію, що може ще найскорше поможе їй сьвіжий воздух і длятого ходила на далекі проходи аж над ріку Делявар там, де тота ріка розширяе ся в делярварский залив.

То добре зробила. Біль голови зменшив ся, еї душевний розстрій розвіяв ся на всї вітри а в еї груди віджила охота до нових підприемств.

(Дальше буде).

зантийского цісарства. А що в тім цісарстві за цісаря Константина Великого вибивано на грошех хрест, по німецки „крайц“, то й від того хреста пішла німецка назва „крайцер“, з котрої ми перекрутили наше „крейцар“. — Назва „феник“, по німецки „пфенік“, пішла від староніміецкого слова „фантінк“ (= застав). Сим словом називано гроші вибивані за цісаря Оттона I. (в р. 936—73). Були то первістно срібні гроші і аж пізнійше вибивано мідяні феники. За того самого цісаря вибивано також гроші, що виглядали мов маленькі мисочки або щитики. Гроші ті названо „шілінґами“ від староніміецкого слова „скільш“ (шільд = щит) а від тої німецкої назви пішло польске слово „szeląg“ і наше „шелюг“. Теперішна назва мідяних гроший „гелер“ пішла від назви міста Галле в Німеччині, де около 1300 вибивано мідяні гроші, котрі длятого називано „галлер“; Німці перекрутили сю первістну назву на „геллер“ а тепер в цілій нашій монархії так називаємо мідяні гроші. У нас в Галичині приняла ся вже загально наша чисто руска назва „сотик“, котра відповідає зовсім дійстній вартости монети і котрої треба длятого завсїгди уживати. Перший раз ужила сеї назви „Народна Часопись“ по виході нових гроший.

— **Стріляне з пістолетів.** В однім з австрийских полків служив капітан, котрий був дуже спокійної і смирної вдачі а товариші его уважали его длятого за дуже несміливого, навіть сумнївали ся о его особистій відвазї та мали за труса. Комендант полку ґраф Л. довідав ся о тім і постановив переконати ся, чи то правда, що другі офіцири говорять. Підчас якогось офіцирского пира устроїв він так, що тихий капітан дістав місце коло него. По обіді завів ґраф з капітаном розмову про стріляне з пістолетів, в чім він був майстром. Остаточно післав він по свої пістолети, щоби показати кілька примірів своеї зручности.

Принесено пістолети, а полковник відозвав ся до капітана: А що, як би ви мені подержали булку, я вам вистрілю еї з руки.

Всї офіцири защурили уши і зі злобним усьміхом споглядали на капітана, котрий взяв спокійно булку в два пальці і підніс еї до гори. Роздав ся вистріл і куля перелетіла через саму середину булки.

Злобний усьміх офіцирів щез; они очевидно завстидали ся.

Але капітан приступив тодї спокійно до стола, взяв другий пістолет до руки і сказав: Пане полковнику, ви то дуже красно зробили, а тепер і я хотів би спробовати. Коли ваша ласка, то подержіть тепер і ви менї булку, може і я еї також поцілю.

Цікаво було побачити, яку міну зробили тепер тоті офіцири, що ще перед хвилею так злобно усьміхали ся. Заклопотане і обава пробивали ся на лицях всіх, а найбільше налякав ся таки сам полковник.

— Чи ви вже стріляли коли з пістолетів? — спитав він.

— Ні, пане полковнику, я ще ніколи й в руках не мав пістолета; тим більше тїшило би мене, як би я добре поцілив.

Не було ради, полковник, щоби ненаробити собі сорому, мусів згодити ся на жадане капітана. Що діяло ся в его серци, того ніхто не знає; але то річ певна, що він не надумуючи ся анї хвильки підніс булку до гори.

Капітан наставив ся з пістолетом і міряв довго — всї аж дух в собі заперли, а в комнаті зробило ся так тихо, що хоч мак сїй.

Аж нараз капітан спустив пістолет в долину і усьміхаючи ся сказав: Ні, таки годі, ануж я би не попілив в булку! Дякую вам сердечно пане полковнику.

Від тепер вже ніхто не сумнївав ся о відвазї капітана.

— **Спідниця пані Монґольфієрової а воздушна плавба.** В теперішних часах так богато говорить ся о воздушній плавбі і мало що не кождий день приносить щось нового в сїм напрямі, тому й не дивниця, що все насуває ся на гадку, хто перший придумав бальони і спосіб лїтаня у воздусї. Одні кажуть, що бразилїйский Єзуїт і фізик Гузмао, другі доказують, що Француз Монґольфіє. Від тепер мабуть вже спору не буде, бо ученому з редакциї париской ґазети „Gaulois“ удало ся вислїдити, звідки первістно вийшла гадка лїтати у воздусї і длятого він взяв ся величати спідницю пані Монґольфієрової, завдяки котрій пан Монґольфіє... Але лїпше послухаймо як то було:

Пані Монґольфієрова з роду Анноней, казала собі випрати хорошу перкалеву спідницю, та щоби борше висхла, повісила еї над малою печию, з котрої виходило приятне тепло. Горячий воздух надув спідницю так, що небавком виглядала мов би дзвін. Нараз стало ся щось дивного: шнурок, на котрім висїла надута спідниця, відчепив ся, а спідниця летіла і летіла в гору та й була би полетіла аж під хмари, як би еї не спинила була стеля. Коли так спідниця станула під стелию, пані Монґольфієрова, котра з отвертим ротом дивила ся доси на се невидане чудо, закликала чим скорше свого чоловіка, щоби ему показати се з'явище. Пан Монґольфіє виліз на стіл, зловив лїтаючу спідницю і... зачав думати. Думав, думав, аж в два місяці опісля.... Але істория винаходу бальонів наповнюваних теплим воздухом або т. зв. „Монґольфієрів“ загально звістна і не треба еї тут розповідати.

У ворожки.

Ви умієте виворожити то, що буде? — спитав якийсь несьміливо виглядаючий гість. — Авжеж, що умію — відповіла ворожка. — Чим можу вам служити? — Я хотів би знати, чи моя жінка піде до неба чи до пекла, коли на неї час прийде, бо я би зовсім після того жив так, щоби напевно піти в противну сторону.

Телеґрами.

Відень 11 падолиста. Є. Вел. Цісар приймив нинї в полудне депутацию жидівскої громади міста Сараєва.

Будапешт 11 падолиста. В сторонї коло парляменту зібрало ся нинї дуже богато публики. Видко було також богато феміністок, котрі вручили послам петицию о право голосованя для женщин. Коли відкрито засїдане і ґр. Андраші забрав голос, відозвав ся хтось: „Слово чести!“ Мадярскі посли крикнули: Хто то, той зрадник народу? Тодї зголосив ся словацкий посол Іванка а президент завізвав его до порядку. Опісля мотивував ґр. Андраші свій проєкт реформи виборчої, а его бесїду перебивали часто немадярскі посли. Остаточно проєкт передано комісиї з 31 членів. — Президент міністрів предложив відтак закон в справі анексиї Босни, котрий також передано комісиї.

Варшава 11 падолиста. Вчера о 12 год. 40 мін. по полудни приїхав до Варшави київским поїздом рідний брат перского шаха кн. Саляр ед Давлех і ставув в готели „Брістоль“. Приїзд князя наступив зовсїм несподївано. Князь їде просто в Тегерану через Баку і Ростов над Доном та задержав ся аж у Варшаві на довший відпочинок. Подорож тота єсть получена з дипльоматичною місиєю до европейских дворів.

Лїсбона 11 падолиста. На острові Терцейра (Азори) було 59 случаїв джуми, з тих 41 закінчило ся смертию.

Білград 11 падолиста. „Мали Журнал“ доносить, що перебуваючому в Константинополи Новаковичеви удало ся остаточно заключити союз Сербії з Туреччиною.

Манцель (над озером Боденьским) 11 падолиста. Цісар Вільгельм надав ґр. Цеппелїнови ордер Чорного Орла, котрий власноручно ему завісив, при чім поцїлував его тричи і тричи кликнув „Гох!“ в его честь. Цісар оглядав варстати, а відтак з пароплава придивляв ся злетови бальона.

Цїна збіжа у Львові

дня 10 падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	10·90	до	11·20
Жито . . .	9·10	до	9·40
Овес . . .	7·10	до	7·40
Ячмінь пашний .	7·20	до	7·80
Ячмінь броварний .	7·00	до	9·50
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	8·—	до	10·50
Вика . . .	—·—	до	—·—
Бобик . . .	—·—	до	—·—
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	55·—	до	65·—
Конюшина біла .	35·—	до	50·—
Конюшина шведска .	65·—	до	75·—
Тимотка . . .	—·—	до	—·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнєевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова, Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·43.

За редакцию відвічає: Адам Кревецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).